

Martijn Benders

Fliermans Passage

roman

van**genep** amsterdam

Slaperig staar ik naar de bodem van een uitgeholde Emmentaler, mijn zakmes kan nog precies genoeg afschrabben voor één boterham. Niets zo hermetisch als rood staan op de bank, vandaar dat ik een baantje heb genomen in uitvaartcentrum De Passage; tijdelijk, zo houd ik mezelf voor, zodra mijn salaris binnen is, zal ik mijn boeltje weer pakken.

Hoe heb ik zo diep kunnen zinken? Een schrijver moet zijn roeping volgen. Soms is dat de bronstroep van de liefde, en soms, in minder fortuinlijke tijden, de machinale doodssnik van een beschaving in verval.

Ik kijk in de spiegel om kleren te kiezen die ik deze eerste werkdag ga dragen. Wat draag je als je gaat werken in een lijkenhuis? Krijtstreep pak met vlinderdas? Nee. Zwart pak met zijden stropdas? Terwijl ik mijn lange haren kam besluit ik in mijn beste pak te gaan, want zoals mijn vader vroeger zei, je moet in het harnas sterven, altijd op je best zijn, zelfs als het noodlot je sart als een horloge aan de grijpparm op de kermis. Het is op maat gemaakt, ietwat dandy, diepbruin maar met een rosse gloed van vervlogen luxe.

Ik trek het aan, doe snel het bij elkaar geschraapte restje kaas op een boterham en vul een thermoskan met brandewijn, hopelijk genoeg om deze lange dag zonder al te veel kleerscheuren door te komen.

Daar sta ik, voor de entree van het lijkenhuis, en ik schrik

me rot, want nadat ik heb aangebeld doet een varken de deur open. Nou ja, niet letterlijk een varken, als je goed kijkt zie je onder de dikke plooien van zijn huid nog de contouren van een menselijk gezicht. Later zal ik deze man leren kennen als Henk, de uitvaartmanager, een schat van een man met zijn hart op de juiste plek.

Henk stelt me voor aan wat hij onze 'verzorgunit' noemt: ik geef grif toe dat ook hier mijn eerste indruk totaal verknipt was, het lijken door vreemde straling misvormde mutanten, die er onder de tl-buizen van de verwerkingskamer waarschijnlijk beter uitzien dan in het daglicht dat zij, als je het mij vraagt, nooit hebben gekend. Er is Hennie, de inkoopmanager. Anita, de decorateur. Jos, de bezorger, wiens bochel bij een tweede blik gewoon een flinke schouder blijkt, die waarschijnlijk zo dik is omdat zijn vrouw er avond na avond op wil uithuilen.

Iedereen heeft hier alleen een voornaam, alsof men liever niet heeft dat iemand weet dat men hier werkt, wat ik me goed kan indenken, en ik word dus voorgesteld als Chamiel, de nieuwe klantverzorger. Want in De Passage worden lijken klanten genoemd, en Henk drukt ons op het hart dat naar beste Hollandse traditie de klant koning is en wij misvormden en misdeelden dus in dienst staan van de fantasie van de doden.

En nadat het groepje mutanten, die ik later leer kennen als fijne, betrokken mensen met hoogstens wat persoonlijke eigenaardigheden, mij in koor hebben verwelkomd legt Henk gemoedelijk een hand op mijn schouder en duwt, of nee, begeleidt me naar een naastgelegen kamer, een naargeestige witte kamer vol vreemde folterinstrumenten.

'Chamiel, van nu af aan is dit jouw ruimte, jouw persoonlijke werkunit,' broemt Henk, onderwijl met zijn poot de ruimte rondzwaaiend alsof hij een vijfsterrenrestaurant laat zien

aan een lifestyle magazine. 'Wij brengen de klant binnen. Jouw taak is het de klant zo schoon mogelijk op te leveren aan Anita, de decorateur, die in de kamer hiernaast zit. Jos brengt de klanten en haalt ze weer op.'

'Waarmee moet ik boenen, Henk?' vraagt ik. Ik heb geen idee wat er van mij verwacht wordt en hoe je een lijk eigenlijk moet wassen.

'Onze klanten moeten er op de presentatiedag puntgaaf uitzien,' zegt Henk, terwijl zijn oogjes diep in de kassen een pirouette draaien, alsof hij de vraag misplaatst vindt, 'ik neem aan dat je ook wel eens jezelf hebt gewassen, dit is niet veel anders, het is makkelijker zelfs, want onze klanten zijn niet erg veeleisend. Je hebt een spons. Je hebt zeep. En na het wassen komt het balmen. Onze klanten willen met een gezond kleurtje op het lijf in de kist liggen.'

Nadat Henk naar zijn kantoor is teruggebiggeld neem ik op het krukje plaats, lurk snel een slok uit mijn thermosfles, en het schepsel dat ik eerder leerde kennen als 'Jos' ramt het eerste lijk door de klapdeuren, een poedelnaakte oude man.

'Pakketje. Vijfendertig minuten!' roept Jos.

'Hoi!' zeg ik.

'Sorry,' zegt Jos, 'me niet voorgesteld. Jos, bezorger. Haal ze op, kleed ze uit en lever ze bij je af.'

Jos is een grote, zweterige reus wiens blonde krulharen op zijn voorhoofd vastplakken. Ik kom er al spoedig achter dat Jos in een soort tijdsneurose leeft. Hij is werkelijk totaal geobsedeerd met punctueel zijn.

Ik kijk naar het naakte lijk op de tafel. Een oude, gerimpelde man, een soort kruising tussen een verfrommelde dwerg en een naaktslak. De gedachte dat ik dit moet gaan wassen doet me plots kokhalzen.

'Vijfendertig minuten,' zegt Jos, en hij is alweer verdwenen voor ik nog iets kan vragen.

Ik neem een flinke slok uit mijn thermosfles. Mijn ogen dwalen onwillekeurig naar het bruingrijze gerimpelde slurfje dat boven de lendenen van deze oude man uitsteekt, en ik denk: ik, Chamiel, schrijver in hart en nieren, moet een dode lul gaan wassen. Ik zeg dit een paar keer in mijn hoofd, alsof het daarmee aan betekenis zal winnen.

Ik neem nog een slok uit mijn thermosfles en grijp naar de spons. Waar moet ik beginnen? Ik word hier meteen in het diepe gegooid. Ik kijk op de klok. Vijf over negen in de ochtend. Dode lul om vijf over negen in de ochtend. Mulisch zou op dit uur nog in zijn potsierlijke hemelbed hebben gelegen. Pfeijffer ligt in Genua zijn schrijversroes uit te slapen. Maar Flierman valt als altijd buiten de boot. Flierman moet maar dode lul wassen.

Ik pak een spons en begin bij het kale hoofd. Na een halfuur soppen en kokhalzen is mijn thermosfles al leeg. Plots knallen de klapdeuren open, en daar staat Jos – heviger zwetend dan de eerste keer – met een nieuwe tafel en een nieuw lijk.

'Pakketje!' schreeuwt Jos. En, als hij ziet dat ik nog niet klaar ben met de vorige: 'Jezus! Ik had toch gezegd: vijftig minuten? Verdomme! Je bent nog niet eens aan het balmen begonnen!'

Ik kijk naar de grote, rood aangelopen reus en zeg op beheerste toon dat het mijn eerste werkdag is en dat iemand de kans moet krijgen zich even in te werken.

'Van welk uitzendbureau kom jij?' vraagt Jos.

'Tempo Team,' zeg ik.

'Waarom heb je een pak met stropdas aan?'

‘Ik ben schrijver,’ zeg ik. ‘Een schrijver dient op elk moment van de dag in het harnas te kunnen sterven.’

Jos kijkt me aan alsof hij zijn buurman ziet met een winnend lottoticket in handen. Hij laat de tafel los, beent naar de pot lijkenbalm en kwakt een flinke klodder op de borstkas van de oude rimpelaar. ‘Balmen!’ roept Jos, en hij wijst naar de pot, alsof ik die niet heb zien staan. En zo wrijven we met zijn tweetjes het lijk in met de zoetig geurende balm. Hij doet het bovendeele en ik de benen. Ik loer ondertussen naar het nieuwe lijk, dat geduldig ligt te wachten. Alweer een oude man. De vloek van een lijkenwasser, dat er zo veel oude mannen op deze wereld zijn. Later leer ik dat oude mannen verre te prefereren zijn boven oude vrouwen, om diverse technische redenen die ik hier liever niet uit de doeken doe.

‘Klaar!’ roept Jos na acht minuten en twintig seconden. ‘En onthou: vijfendertig minuten!’

Jos trekt de tafel met het gebalmd lijk de klapdeuren uit, en ik kijk triest even naar de bodem van mijn lege thermosfles. Dan maar koffie. Ik kijk de kamer rond maar zie nergens een Senseo of iets dergelijks staan. Wat nu? Ik ben misselijk. Een hele fles brandewijn op de nuchtere maag was bij nader inzien geen geslaagd idee, maar dit zijn uitzonderlijke omstandigheden. Normaal doe ik tot ver in de middag met zo’n fles.

Ik kijk de kamer rond. Er zijn drie deuren. De deur naar de hal waardoor ik naar binnen ben gekomen, de klapdeuren van Jos en een mij onbekende deur in de zijmuur van de vier meter lange ruimte. Ik sta op, doe mijn das recht en open voorzichtig de deur om te kijken wat erachter ligt.

Ik zie de vrouw die aan me is voorgesteld als Anita, de decorateur. Een blondine op leeftijd die naar ik later hoor eerst barvrouw is geweest maar na een inzinking en een tijd

werkloos te zijn geweest hier terecht kon als lijkversierder, want voor barwerk is ze inmiddels te neurotisch.

'Excuseer,' zeg ik mijn meest innemende glimlach tevoorschijn toverend, 'weet jij waar ik het koffieapparaat kan vinden?' Anita kijkt op en werpt een nerveus lachje terug. Ze strijkt met haar linkerhand door haar haren, een teken, zo weet ik, dat een vrouw je als man begeert.

'Koffiepauze is pas om elf uur, en om kwart voor twee,' zegt Anita, 'twee pauzes van een kwartier.'

'Nemen jullie dat hier zo nauw?' vraag ik. 'Mensen gaan toch niet aan de lopende band dood? Je moet dat allemaal wat organischer benaderen, vind ik.'

'Organisch?' zegt Anita, en ze kijkt me vragend aan. Ze heeft duidelijk niet van organisch management gehoord en weet niet goed wat ze aanmoet met deze gentleman in pak die haar dagelijkse routine verstoort.

'Wetenschappelijk bewezen,' zeg ik. 'Hoe organischer de organisatie in elkaar steekt, hoe doeltreffender mensen hun werk verrichten.' Ik geef Anita een knipoog en ze lacht verlegen, en ik doe de deur weer dicht. Geen koffie. Ik kijk op de klok. Tien voor halftien. Nog een uur en veertig minuten. Plots denk ik weer aan de rood aangelopen Jos. Verdomme. Hoe lang heb ik nog?

Moderniseren. Eigenlijk is dit allemaal werk dat een beschaafde samenleving door robots zou laten doen. In de hoek van de kamer zie ik een emmer staan met een dweil erin. En plots gaat me een licht op. Ik pak de steel vast, sop de dweil in het water en ga op mijn stoel staan. Ik dweil het nieuwe lijk schoon, wat binnen een minuut gepiept is. Misschien iets minder grondig dan handmatig met een spons werken, maar wie zal het verschil zien? Zo'n lijk ruikt toch niet fris,

hoelang je er ook op zit te boenen. Alleen dat balmen, daar moet ik nog iets op verzinnen.

'Pakketje!' schreeuwt Jos door de klapdeuren knallend, en hij kijkt verrast en tevreden als hij ziet dat er een gebalmd lijk voor hem klaarstaat.

'Je mag een raar pak dragen, je leert snel!'

'Ik moest er even inkomen,' zeg ik. 'Routine is een nachtmerrie voor de een en een hobbelpaard voor de ander.'

Jos werpt me een bevreemde blik toe. Klassiekers zijn duidelijk niet aan hem besteed. Zijn muzen zijn zweet en haast, en de klok. Ik kijk naar zijn pols. Zoals verwacht draagt hij een groot roestvrijstalen horloge met oplichtende cijfers.

'Oké,' zegt Jos, 'dertig minuten. Kun je het aan?' Hij kijkt bedrukt achter zijn plakkende blonde krullen.

'Makkelijk. Laat maar eens zien wat voor vlees ik in de kuip heb.'

Dat laat Jos zich geen tweemaal vertellen. Op twee korte koffiepauzes vol hangerige flauwe grappen na vult de rest van mijn dag zich met een titanenstrijd rond Jos' horloge, en als hij om halfvijf 's middags met het laatste lijk van de dag naar binnen raast, staat de tijd op tweeëntwintig minuten.

Op de fiets naar huis denk ik na over mijn nieuwe baan en hoe ik deze kan inpassen in mijn schrijversleven. En ik denk aan Carmen, het enige licht in mijn leven, die lieve verfijnde Carmen, die van mijn ontberingen geen weet heeft, daar in het verre Moskou. Ze weet niet beter of ik leef het bestaan van een gevierd schrijver in Amsterdam. Levend op de puinhopen van een socialistische staat heeft ze nog geen weet van de harde postmoderne maatschappij. Hoe fijn moet het zijn om als schrijver in een maatschappij te kunnen wonen waar literatuur nog een heilig aura heeft, waar schrijverschap

nog respect oproept en niet slechts geassocieerd wordt met de voedselbank.

Routineus begroet ik mijn moeder, en om vervelende vragen te ontwijken loop ik snel de trap op naar mijn zoldersuite. Ik hou intens van mijn eigen kamer, als ik de deur openzwaai, word ik begroet door portretten aan de muur van schrijvers die ik bewonder. Mulisch met pijp. Bernlef. En twee portretten van Ilja Pfeijffer, waarvan eentje gesigneerd. Er is mijn enorme boekenkast, die de halve kamer vult en die de kamer in combinatie met de eikenhouten vloer een geur geeft waar beroemde parfumeurs al honderd jaar naar zoeken. De geur van kennis, van mysterie. Altijd als ik mijn suite binnenkom, snuif ik diep, en dan loop ik naar mijn bureau, waarboven ik bij wijze van grap een 3D-geprinte replica van het vrouwenbeen uit *La Superba* heb gehangen. Ooit wil ik dat nog door Ilja laten signeren, in mijn fantasie ben ik wel honderd keer met het been komen opdraven, in een of andere denkbeeldige bibliotheek, een scène een oude Hollywoodfilm waardig.

Maar eerst orde op zaken stellen. De liefde. Ik open mijn computer en vervolg mijn briefwisseling met Carmen. Het is belangrijk dat ze vandaag nog een antwoord krijgt op haar lieve brief van alweer drie dagen geleden.

‘Liefste Carmen,

Jouw woorden zijn als de fijnste klokjes in de verstikkende duisternis van mijn bestaan. Ze beieren zachtjes over het papier als ik ze lees, en dan vult mijn hart zich met een warme, satijnen gloed en ben ik even niet meer deze doorgewinterde, cynische schrijver, maar een zonderling kind, getroost door de vondst van een lang verloren tweelingziel.

Mijn lieve Carmen, hoe kan ik ooit het dankgevoel dat ik ervaar onder woorden brengen? Elke keer weer zeg ik tegen mezelf: zodra mijn roman af is en het perscircus achter de rug is, zodra ik tijd heb, begin ik onmiddellijk aan mijn literaire pelgrimage en zal ik op wonderbaarlijke wijze plots in je armen liggen, daar in het verre Moskou, een metropool waarover je me al zo veel hebt geschreven.

Dan zullen onze problemen ten einde lopen, liefste. Ik herken je moeite met de hedendaagse literaire kritiek. Geloof me, in Nederland is het daarmee nog erger gesteld. Hier zijn niet alleen de boeken commercieel geworden, maar ook de kritiek zelf. Maar je moet bedenken dat jij en ik het bastion van de toekomst zijn. Ooit zullen we uitkijken over de vissersboten op de Wolga, jij en ik, en zal ik, niet langer geteisterd door de plaatselijke riooljournalistiek, me volledig kunnen wijden aan de literatuur en aan jou, mijn liefste critica, het boek aller boeken waarin je nooit uitgebladerd raakt.

Carmen, als ik je toch kon laten zien wat voor beelden ik in mijn hoofd heb! Bedenk toch hoe zonderling het is dat twee geestverwanten elkaar hebben weten te vinden in die banale, digitale jungle van het internet.'

Bovenstaande uiteraard in het Engels, want Carmen is het Nederlands niet machtig. Ik schrijf nog drie paragrafen, waarin ik de mooiste Engelstalige woorden stop die ik ken, maar ik ben moe van de lange dag in dat vreselijke lijkenhuis, dus ik verzend de mail, sluit mijn computer en kruip met een boek in bed, waarna ik bijna terstond in slaap val en de hele nacht onrustig droom.

De volgende ochtend is beter dan de vorige, en ik heb de tegenwoordigheid van geest om ditmaal twee thermosflessen

met brandewijn mee te nemen, plus een verfroller en een kwast die ik snel uit de schuur heb gegraaid. Inmiddels in bezit van een toegangspas zijn er vandaag geen varkens nodig om me binnen te laten; ik ga linea recta naar mijn werkkamer en stipt om acht minuten voor negen knallen de klapdeuren open en staat Jos daar met, verrassing, alweer een oud gerimpeld lijk. Waarom sterven er zo weinig bloedmooie jongedames?

‘22 minuten,’ hijgt Jos, ‘vandaag naar de 18. Durf je het aan?’

‘Ik ben bang dat ik uiteindelijk mijn meerdere in je zal moeten erkennen,’ zeg ik. ‘Maar ik ga uitdagingen niet uit de weg. In ons hoekje van het bos zijn we niet uit dat soort hout gesneden, zei mijn vader altijd.’

‘Uitdagingen maken het werk leuk,’ zegt Jos. En in het gifgroene neonlicht van zijn enorme horloge lijkt de fronsende ouwe lijkenkop wel een boosaardige kikkvors, die uit de krochten van de hel beschuldigend onze kwajongenswereld in loert.

‘Jos,’ vraag ik, ‘komt Henk eigenlijk ooit op de werkvloer kijken?’

‘Henk? Knorretje, bedoel je. Ben je gek. Die zit de hele dag te snurken in zijn stoel.’

‘No way. De hele dag?’

‘Ik zweer het,’ zegt Jos. ‘Kom maar eens mee.’

Jos trekt aan mijn arm en we lopen richting directiekamer. Jos legt zijn vinger tegen zijn lippen en doet voorzichtig de zware deur op een kier. Hij gebaart me te kijken, en ik kijk door de kier en zie het varken gemoedelijk sudderen in een grote leren bureaustoel. Zijn kin is op zijn borst gezakt, zijn veel te roze hoofd helt over naar links, en hij maakt zachte tevreden geluidjes alsof hij droomt van een trog gevuld met de beste winterpenen.

‘Hij doet zijn ogen pas open als het vijf uur is,’ zegt Jos,

terwijl hij de deur weer sluit. We lopen terug naar de verwerkingskamer. Ik kan nog steeds niet geloven dat wat ik heb gezien waar is, maar het komt me gezien de modernisering die ik aan het doorvoeren ben wel goed uit. Geen pottenkijkers. Jos is uiterst voorspelbaar; Henk dus geen risicofactor.

'18 minuten!' roept Jos en hij raast ervandoor.

Ik neem een slok uit mijn thermosfles en kijk de kamer rond. De enige die me zal kunnen betrappen is Anita. Ik pak een klem en steek die onder de deur. Als schrijver moet je niets aan het toeval overlaten.

Nadat ik het oudje heb schoongedweild pak ik een verfrroller en doop die in de balm. Het balmen met een verfrroller gaat aanmerkelijk sneller, zoals ik al vermoedde. Sommige obstakels, zoals de lul en de neus, lijken aanvankelijk een probleem, tot ik merk dat het een kwestie is van steviger drukken.

Ik rolbalm het oudje in twee minuten, waarna ik met de kwast de te rechte strepen wegwerk. Totale werktijd: ongeveer vier minuten. En aangezien die streberige Jos niet zo heel veel sneller dan twintig minuten zal kunnen werken betekent dit een kwartier pauze per lijk, en bij tien lijken per dag een totale werktijd van veertig minuten.

Ik schuif de tafel de hoek in en neem tevreden nog een slok uit mijn thermosfles. En nog een. En nog een. Mijn gedachten dwalen af richting Carmen en de dingen die ik haar gisteravond heb geschreven. Zodra ik met dit vervloekte baantje genoeg heb verdiend, ga ik naar Moskou en sluit haar in mijn armen.

'Pakketje!' Mijn dagdromen worden verstoord door een overmatig zwetende Jos. Hij kijkt op zijn horloge. Negentien minuten en veertig seconden. En zo loopt Jos tegen zijn grenzen op, want hij ontbeert de intelligentie om net als ik zijn

werk te moderniseren. Des te beter voor mij, want ik kan nu precies voorspellen wanneer Jos door de klapdeuren zal denderen.

‘Tempo Team, hè?’ zegt Jos. Hij lijkt zich van zijn falen bewust. Die dag probeert hij nog drie keer om onder de negentien minuten te komen, maar tevergeefs.

Het kwartier pauze gebruik ik om te dagdromen of ik haal de klem van de deur en ga even een praatje maken met Anita. Als ik mijn eerste thermosfles leeg heb, worden onze gesprekken diepzinniger. Anita lijkt slechts aan de oppervlakte een neurotische afgedankte blondine; ik kom erachter dat daaronder een juweel van een vrouw steekt die zich slechts door bijzonder onfortuinlijke omstandigheden het masker van een verliezer heeft moeten aanmeten.

‘Weet je wat ik nog het ergste vind?’ zegt ze, en ze raakt even mijn hand aan.

‘Wat, poppetje?’ zeg ik en ik kijk in haar prachtige blauwe ogen.

‘Het geroddel. Altijd en overal. Anita is makkelijk. Anita is de hoer van het lijkenhuis. Dat soort dingen.’

Ik ben gechoqueerd. Zo’n prachtvrouw, en dan zulke ranzige, misplaatste woorden.

‘Mijn god,’ zeg ik, ‘dat is de lelijkste taal die ik ooit heb gehoord. Wie zegt dat dan?’

‘Iedereen...’ fluistert Anita, en precies op dat moment hoorde ik de klapdeuren weer knallen en is Jos verbijsterd dat ik niet op mijn plek zit. Ik snel weer terug naar mijn kamer en sluit de tussendeur. Jos kijkt me gespannen aan.

‘Voor die slet moet je oppassen!’ bijt Jos me toe. ‘Waarom denk je dat jouw baantje steeds vrijkomt?’

Hij kijkt verwijtend en ik begrijp dat Jos zijn onvermogen

om te presteren plus het idee dat ik tijd overheb om te gaan keuvelen combineert tot een nieuw vijandsbeeld. Wie is deze rare gozer in pak, die hem op snelheid verslaat en tot overmaat van ramp met zijn flirt aanpapt?

Plots zie ik het helder voor me, een poedelnaakte bezwete Jos die Anita van achteren pakt, onderwijl op zijn horloge kijkend en 'pakketje' gillend als hij klaarkomt. Ik begrijp dat ik me hier met diplomatie uit moet redden.

'Jos,' zeg ik, 'de snol heeft me met een truc haar kamer in gelokt. Ze kreeg de gesp van een bloemenkrans niet vast, zei ze.'

'Je voorganger lag er binnen een week uit,' zegt Jos naar Anita's kamer gebarend. 'Ze heeft hem helemaal afgepeigerd. Hij kon nauwelijks nog op zijn benen staan. Elke klant was maar half afgebalmd. De tweede week kwam hij doodleuk niet opdagen.'

Als Jos weer weg is en ik het nieuwe pakketje heb verwerkt, overdenk ik de complexe situatie. Is Jos soms verliefd op Anita, en is dat het werkelijke motief achter zijn ongelofelijke drang tot punctualiteit? Wil hij voorkomen dat ze achter zijn rug om pleziertjes heeft met uitzendkrachten? Dat moet het wel zijn. En hoe past Anita in dit plaatje? Is ze echt zo losbandig of is dat de paranoïde fantasie van Jos, die de woede van een afwijzing in het verleden niet heeft kunnen verwerken? Raadsels, raadsels die een schrijver moet kunnen oplossen. Ik besef plots hoe precair mijn situatie is.

Om mijn positie niet verder te bemoeilijken, besluit ik Anita maar even met rust te laten, en de rest van de dag verloopt zonder bijzonderheden. Voor ik naar huis ga, loop ik even de gang op om getuige te zijn van het moment dat Henk de directiekamer verlaat. Gapend en met nog halfdichte ogen komt hij naar buiten en loopt als een soort slaapwandelaar

naar de parkeerplaats. Hij zet zijn leren aktetas op de grond, rekt zich uit en stapt in zijn modderbruine Mercedes.

Wonderlijk, denk ik, wat is dit toch een wonderlijke plek.